

Arrest

nr. 227 132 van 7 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 april 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 12 april 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 december 2009 verklaart de moeder van de verzoekende partij zichzelf en haar minderjarige kinderen vluchteling. Op 9 februari 2010 wordt ten aanzien van hen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen, waarmee de overdracht aan Polen wordt beoogd.

1.2 Op 16 februari 2010 dienen de ouders van de verzoekende partij voor het hele gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar op 17 oktober 2013 ongegrond. Op 2 februari 2017, bij arrest nr. 181 708, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze laatste beslissing gerichte beroep.

1.3 Op 20 oktober 2011 en 21 mei 2012 dienen de ouders van de verzoekende partij voor het hele gezin opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 27 maart 2012 respectievelijk 18 juli 2012 worden deze aanvragen onontvankelijk verklaard.

1.4 Op 5 oktober 2012 en 9 december 2013 dient de verzoekende partij voor zichzelf en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2012 respectievelijk 10 januari 2014 worden deze aanvragen onontvankelijk verklaard.

1.5 Op 15 november 2013 dient de verzoekende partij voor zichzelf en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 5 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 6 februari 2014 wordt onder meer ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.6 Op 17 februari 2014 dient de verzoekende partij voor zichzelf en haar gezin een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 maart 2014 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar op 13 mei 2014 ongegrond. Op 2 februari 2017, bij arrest nr. 181 709, verwerpt de Raad het tegen deze laatste beslissing gerichte beroep.

1.7 Op 17 april 2014 dient het gezin van de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 2 december 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum wordt onder meer ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar genomen.

1.8 Op 8 januari 2015 verklaart de verzoekende partij zich in eigen naam vluchteling. Op 22 april 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 mei 2015 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Op 8 september 2015, bij arrest nr. 151 984, weigert ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9 Op onbekende datum dient de verzoekende partij voor zichzelf een nieuwe, op 19 maart 2018 gedateerde, aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 2 mei 2018 maakt de gemeente Staden deze aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.10 Op 12 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 25 april 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2018 werd ingediend en op datum van 06.11.2018 werd geactualiseerd door :

*D(...), A(...) (R.R.: (...))8
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene volgde als minderjarige de asielprocedure van zijn ouders, die werd afgesloten op 09.02.2010 met een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn asielaanvraag in eigen naam werd afgesloten op 09.09.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 22.09.2015 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk anderhalve maand voor de eerste en acht maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien zijn medische situatie en de constante opvolging en begeleiding die hij nodig heeft. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: twee medische attesten d.d. 31.01.2013 en 04.02.2014 van Dr. V(...), verschillende consultatieverslagen d.d. 06.02.2013, 04.12.2013, 22.09.2017, 20.03.2018 en 25.09.2018 evenals het rapport Global Diabetes Plan 2011-2021 en een Russisch attest.

Allereerste merken we op dat betrokkene op basis van de hier aangehaalde medische problematiek reeds een aanvraag op basis van artikel 9ter indiende, namelijk op 17.02.2014. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten op datum van 13.05.2014 en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.02.2017. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene ten gronde onderzocht werd door de bevoegde dienst maar niet weerhouden werden omdat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verder stellen we vast dat uit geen enkel voorgelegd attest blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er wordt immers nergens vermeld dat reizen afgeraden wordt. Bovendien blijkt uit de laatste consultatieverslagen d.d. 20.03.2018 en 25.09.2018 dat de medische problematiek van betrokkene op heden goed geregeld is. Volledigheidshalve merken we op dat uit het laatste consultatieverslag d.d. 25.09.2018 blijkt dat betrokkene geen huisarts heeft of minstens dat zijn behandelend specialist niet weet wie de huisarts van betrokkene is. Dit ondermijnt de bewering van de raadsman dat zijn huidige medische toestand onrustwekkend zou zijn en dat hij nood heeft aan constante opvolging en begeleiding. Dit blijkt evenmin uit de voorgelegde attesten, integendeel daaruit blijkt dat de medische problematiek van betrokkene op dit ogenblik goed geregeld is. Tenslotte legt betrokkene nog een vertaling voor van een Russisch attest, gericht aan mevrouw D(...) Z(...) (waarschijnlijk zijn tante), dat stelt dat hij bij zijn terugkeer naar Rusland ten dode opgeschreven zal zijn omdat de familie de medicatie niet zou kunnen betalen. Echter, we stellen vast dat dit attest niet gelegaliseerd is, dat het niet gedateerd is en dat het louter is opgesteld in functie van betrokkene en niet gepaard gaat met de nodige objectieve bewijsstukken. Dit attest kan dan ook niet weerhouden worden. We stellen dus vast dat betrokkene zich niet op zijn medische problematiek kan beroepen als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn gezin ten zeerste ontwricht zal worden indien hij dient terug te keren. Echter, we merken op dat geen enkel familielid van betrokkene over legaal verblijfsrecht in België beschikt. Het hele gezin kan aldus samen terug keren naar het land van herkomst. Betrokkene toont aldus niet aan waarom zijn gezin ontwricht zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene verwijst verder naar zijn sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM dat hij hier in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat hoewel betrokkene samenwoont met zijn ouders, zijn broers en zus, dat geen enkel gezinslid over een legaal verblijf in België beschikt. De gezinseenheid kan aldus volledig behouden blijven daar het gezin samen kan terugkeren naar het land

van herkomst. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene één niet gedateerde verklaring voor van judoclub Lichtervelde en één getuigenverklaring uit 2012 die zich uitspreekt over het hele gezin. Daarnaast legt betrokkene nog vijf getuigenverklaringen voor die betrekking hebben op zijn broer I(...) en één getuigenverklaring die betrekking heeft op zijn zus M(...) en broer Ak(...). Betrokkene legt geen enkele verklaring voor die betrekking heeft op hem persoonlijk en ook geen enkele recente verklaring. Alle voorgelegde verklaringen dateren uit 2012 en 2014. Betrokkene toont dus niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat hij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en dat hij geschaad zal worden in zijn persoonlijke ontwikkeling. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat hier dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Ook de verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociaaleconomische klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar het nog steeds onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Mijnheer verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in de Noordelijke Caucasus, maar in Moskou. Mijnheer wordt niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van dit artikel volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij niet de minste band heeft met Polen, dat hij geen Pools spreekt en dat hij niet zomaar naar Polen kan gaan. Echter, betrokkene dient niet naar Polen te gaan maar dient terug te keren naar zijn land van herkomst, in casu Rusland.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt verder aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het voorgelegde attest in verband met de scholing van M(...) D(...) en Ak(...) D(...), zij maken geen deel uit van huidige aanvraag 9bis die uitsluitend werd ingediend in naam van A(...) D(...). Het feit dat zijn broer en zus hier eventueel naar school zouden gaan, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring gehad heeft met de strafrechter, dat er bij zijn weten lastens hem geen strafonderzoek hangende is, dat er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid en dat hij een blanco uittreksel uit het strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkene al acht jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat hij ondertussen ook de Nederlandse taal zou spreken, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat hij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat hij bereid zou zijn een knelpuntberoep in te vullen, dat hij bereid zou zijn zijn plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien die van hem verlangd zou worden, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat hij zeer sterke sociale banden zou opgebouwd hebben met de autochtone bevolking, dat hij cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals zijn attest van inburgering, een diploma 2012 worstelclub en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.11 Op 12 april 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 25 april 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer:

Naam, voornaam: D(...), A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat er onvoldoende samenhang zou bestaan tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

3.2 De Raad wijst erop dat meerdere beslissingen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig kunnen worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij de nietigverklaring vraagt van de "beslissing tot weigering van de aanvraag art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk met medegaand bevel om het grondgebied te verlaten". Ter terechtzitting van 5 september 2019 gedraagt zij zich met betrekking tot de opgeworpen exceptie van de verwerende partij naar de wijsheid. De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en dat de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat de bestreden beslissingen hun steun vinden in onderscheiden bepalingen in de vreemdelingenwet en daardoor ook steunen op verschillende feitelijke en juridische motieven, dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis. Het is niet geheel onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en derhalve een terugkeermaatregel wordt genomen.

Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet te allen tijde, louter omwille van het feit dat de beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen, is geboden.

In casu werden de bestreden beslissingen allebei genomen op 12 april 2019, door attaché K. A., en op dezelfde dag ter kennis gebracht. In de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 12 april 2019 werd aan de burgemeester van Staden eerst meegedeeld dat de aanvraag van 19 maart 2018 om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en werd hem vervolgens de instructie gegeven de betrokkene uit te nodigen en hem zowel de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag als het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Uit de handelswijze van de gemachtigde blijkt aldus dat hij bij zijn besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de aanvraag op grond van het voormelde artikel 9bis, alvorens over te gaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf was beslist. Gelet op deze vaststellingen is de Raad *in casu* van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen de bestreden beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen.

De Raad benadrukt nog dat het uitsluitend aan de rechter toekomt om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. Uit het besluitvormingsproces blijkt dat de gemachtigde van oordeel was dat de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf bepalend was voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen. De exceptie van een gebrek aan samenhang kan niet worden bijgetreden. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook onvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat:

de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW de verzoeker destijds als minderjarige naar België is gekomen, hier ondertussen 9 jaar woont en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst.

Er is niet alleen de komst als minderjarige naar België, het langdurig verblijf in België met medegaande integratie, er is tevens de medische problematiek in hoofde van de verzoeker.

In de hier bestreden beslissing is er een gehele onderschatting van de medische problematiek waaraan verzoeker leidt, in die zin dat geargumenteed wordt dat ondanks de veelheid aan medische attesten die aantonen dat er sprake is van opvolging en begeleiding, dat deze problematiek reeds werd onderzocht in het kader van een aanvraag art. 9 TER VW en ten gronde werd afgewezen

Dat het voorwerp van de procedure art. 9 TER VW en 9 BIS VW totaal verschillend zijn en deze argumentatie geenszins kan aanleiding geven tot weerlegging van de argumentatie van verzoeker dat het voor hem gelet op alle vermelde elementen onmogelijk is dan alleszins zeer moeilijk om naar het land van herkomst terug te keren en daar te verblijven in afwachting van de behandeling van diens aanvraag art. 9 BIS VW.

Bovendien worden er in de bestreden beslissing tal van zaken beweerd die niet met de werkelijkheid stroken, en waarbij er ondanks de aanwezigheid van bepaalde medische attesten, zomaar uit de afwezigheid van andere attesten wordt afgeleid alsof er zich geen probleem zou voordoen om naar het land van herkomst terug te keren voor verschillende maanden en er zelfs denigrerend wordt geoordeeld betreffende de voorgelegde attesten waar er wordt gesteld alsof er geen vaste huisarts zou zijn die wordt geraadpleegd ...

Dat indien bepaalde zaken niet duidelijk zijn DVZ steeds bijkomende informatie kon vragen aan verzoeker, doch liever deze aanvraag ging afwijzen dan hem ten gronde te behandelen, en dit ondanks de gemelde medische problematiek en de argumentatie van verzoeker dat hij thans gevaarlijk en zwaar zwart werk dient te verrichten teneinde de kosten van zijn medische behandeling te kunnen betalen.

Verzoeker meent dat diens aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verbleven heeft en zodoende zich dienstig kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, en dienaangaande verwezen kan worden naar hetgeen reeds hoger gesteld.

Dat voor zover er twijfel zou bestaan hebben over de ernst van de medische problematiek, naast het langdurig verblijf in België en de komst naar België als minderjarige er door verzoeker thans bijkomende stukken worden voorgelegd die het één en ander aantonen.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van "standaard-argumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat ook dient gekeken te worden naar de specifieke elementen in het dossier, zo ondermeer de vasthouding van de aanvrager, en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie, langdurig verblijf en lopende medische behandelingen en begeleidingen werden nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Dat dient vastgesteld dat in het verleden werd aangenomen dat in het geval van een verblijfsduur van tien jaar met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerkstelling en dus eigen onderhoud, of nog een lopende medische behandeling, of nog een komst naar België als minderjarige met navolgende goede integratie, dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kan ingediend worden.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan dit criterium voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoeker thans anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die tevens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België."

4.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar eerste middel in het geheel niet ingaat. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn

motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

In haar uiteenzetting van het eerste middel herhaalt de verzoekende partij vooreerst een aantal elementen die zij in haar op 19 maart 2018 gedateerde en op 2 mei 2018 door de gemeente Staden overgemaakte aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, met name het gegeven dat zij als minderjarige naar België is gekomen, hier ondertussen negen jaar woont en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst. Volgens haar gaat het niet op te stellen alsof zij zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België zou kunnen worden ingediend. De Raad benadrukt nogmaals dat een aanvraag om machtiging tot verblijf slechts bij uitzondering in België kan ingediend worden. Bovendien heeft de gemachtigde niet “zomaar” gesteld dat de verzoekende partij naar haar land van herkomst kan reizen. Zoals verder nog zal blijken, is de gemachtigde wel degelijk ingegaan op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag naar voren heeft gebracht.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat er niet alleen de komst naar België als minderjarige en het langdurig verblijf in België met medegaande integratie is, maar tevens de medische problematiek in haar hoofd. Zij voert aan dat in de eerste bestreden beslissing een gehele onderschatting is van deze problematiek, in die zin dat wordt geargumenteed dat, ondanks de veelheid aan medische attesten die

aantonen dat er sprake is van opvolging en begeleiding, deze problematiek reeds werd onderzocht in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die ten gronde werd afgewezen. De verzoekende partij wijst erop dat het voorwerp van een procedure op grond van het voormelde artikel 9ter en het voormelde artikel 9bis totaal verschillend is en dat deze argumentatie geenszins aanleiding kan geven tot de weerlegging van haar argumentatie dat het voor haar onmogelijk of alleszins zeer moeilijk is om naar het land van herkomst terug te keren en daar te verblijven in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Ook worden er volgens de verzoekende partij tal van zaken beweerd die niet stroken met de werkelijkheid en waarbij er, ondanks de aanwezigheid van bepaalde attesten, zomaar uit de afwezigheid van andere attesten wordt afgeleid alsof er zich geen probleem zou voordoen om naar het land van herkomst terug te keren voor verschillende maanden en er zelfs denigrerend wordt geoordeeld over de voorgelegde attesten alsof er geen vaste huisarts zou zijn die wordt geraadpleegd. De verzoekende partij besluit dat, indien bepaalde zaken niet duidelijk zijn, de gemachtigde haar steeds bijkomende informatie kon vragen, maar hij liever deze aanvraag ging afwijzen dan hem ten gronde te behandelen, en dit ondanks de gemelde medische problematiek en haar argumentatie dat zij thans gevaarlijk en zwaar zwart werk moet verrichten teneinde de kosten van haar medische behandeling te kunnen betalen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar oorspronkelijke aanvraag van 19 maart 2018 en tevens in de aanvulling van 6 november 2018 medische elementen naar voren brengt. De gemachtigde heeft op deze elementen in de eerste bestreden beslissing het volgende geantwoord: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien zijn medische situatie en de constante opvolging en begeleiding die hij nodig heeft. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: twee medische attesten d.d. 31.01.2013 en 04.02.2014 van Dr. V(...), verschillende consultatieverslagen d.d. 06.02.2013, 04.12.2013, 22.09.2017, 20.03.2018 en 25.09.2018 evenals het rapport Global Diabetes Plan 2011-2021 en een Russisch attest.*

Allereerste merken we op dat betrokkene op basis van de hier aangehaalde medische problematiek reeds een aanvraag op basis van artikel 9ter indiende, namelijk op 17.02.2014. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten op datum van 13.05.2014 en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.02.2017. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene ten gronde onderzocht werd door de bevoegde dienst maar niet weerhouden werden omdat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verder stellen we vast dat uit geen enkel voorgelegd attest blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er wordt immers nergens vermeld dat reizen afgeraden wordt. Bovendien blijkt uit de laatste consultatieverslagen d.d. 20.03.2018 en 25.09.2018 dat de medische problematiek van betrokkene op heden goed geregeld is. Volledigheidshalve merken we op dat uit het laatste consultatieverslag d.d. 25.09.2018 blijkt dat betrokkene geen huisarts heeft of minstens dat zijn behandelend specialist niet weet wie de huisarts van betrokkene is. Dit ondermijnt de bewering van de raadsman dat zijn huidige medische toestand onrustwekkend zou zijn en dat hij nood heeft aan constante opvolging en begeleiding. Dit blijkt evenmin uit de voorgelegde attesten, integendeel daaruit blijkt dat de medische problematiek van betrokkene op dit ogenblik goed geregeld is. Tenslotte legt betrokkene nog een vertaling voor van een Russisch attest, gericht aan mevrouw D(...) Z(...) (waarschijnlijk zijn tante), dat stelt dat hij bij zijn terugkeer naar Rusland ten dode opgeschreven zal zijn omdat de familie de medicatie niet zou kunnen betalen. Echter, we stellen vast dat dit attest niet gelegaliseerd is, dat het niet gedateerd is en dat het louter is opgesteld in functie van betrokkene en niet gepaard gaat met de nodige objectieve bewijsstukken. Dit attest kan dan ook niet weerhouden worden. We stellen dus vast dat betrokkene zich niet op zijn medische problematiek kan beroepen als buitengewone omstandigheid.” Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op de verschillende door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen en stukken is ingegaan.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op grond waarvan zij ervan uitgaat dat de gemachtigde haar medische problematiek zou onderschatten. Hij betwist niet dat de verzoekende partij een medische problematiek heeft en dat zij hiervoor bepaalde zorg nodig heeft. Hij heeft er echter op gewezen dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is onderzocht of en is vastgesteld dat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De verzoekende partij voert terecht aan dat het voorwerp van een procedure op grond van het voormelde artikel 9ter enerzijds en het voormelde artikel 9bis anderzijds verschillend is. Er moet echter worden benadrukt dat in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt onderzocht of de aanvrager op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het

land waar hij verblijft. *In casu* heeft de verzoekende partij haar medische problematiek precies ingeroepen als buitengewone omstandigheid, een omstandigheid waarvan zij aldus meent dat deze verhindert dat zij haar aanvraag in het land van herkomst kan indienen. Volgens haar heeft zij constante opvolging, begeleiding en dagelijkse insuline nodig, en kunnen zij en haar familie de kosten van de medische behandeling onmogelijk dragen. De vaststelling in het kader van een eerdere aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, is in dit kader dan ook wel degelijk relevant. De verzoekende partij toont niet aan dat deze in de beslissing van 13 mei 2014 gemaakte vaststelling (beslissing waartegen het beroep op 2 februari 2017 door de Raad werd verworpen) op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing van 12 april 2019 niet meer accuraat zou zijn. In dit verband merkt de Raad nog bijkomend op dat uit het administratief dossier blijkt dat alvast de algemene rapporten en informatie die de verzoekende partij bij de thans relevante aanvraag heeft gevoegd, dezelfde zijn als die bij de aanvraag van 17 februari 2014 waren gevoegd die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van 13 mei 2014. De medische attesten bij de voormelde aanvraag van 17 februari 2014 zijn beveiligd en bevinden zich niet in het administratief dossier. Uit de betrokken aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het medisch advies van 6 mei 2014, zoals dat in het arrest van de Raad nr. 181 709 van 2 februari 2017 werd weergegeven, blijkt wel dat de data en de opsteller van de destijds voorgelegde attesten alleszins overeenkomen met de data en de opsteller van de in het kader van de thans relevante aanvraag van 19 maart 2018 voorgelegde attesten van 2013 en 2014.

Ook gaat de gemachtigde in op de recentere documenten en attesten die de verzoekende partij voorlegt. De vaststellingen van de gemachtigde dat uit de laatste consultatieverslagen van 20 maart 2018 en 25 september 2018 blijkt dat de medische problematiek thans goed geregeld is, beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Vervolgens stelt de Raad vast dat het voormelde consultatieverslag van 25 september 2018 van dr. J. V., endocrinoloog als volgt is geadresseerd:

*"dr. Huisarts Onbekende
Onbekend !!!*

9998 GEMEENTE ONBEKEND". De verzoekende partij zet niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde op basis van dit verslag stelt dat blijkt dat de verzoekende partij hetzij geen huisarts heeft, hetzij dat de behandelende specialist niet weet wie haar huisarts is, en dat hij oordeelt dat dit de bewering van de raadsman ondermijnt dat de huidige medische toestand van de verzoekende partij onrustwekkend zou zijn en dat zij nood heeft aan constante opvolging. Bovendien wijst de gemachtigde ook nog op het feit dat dit evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten, maar dat hieruit integendeel blijkt dat haar medische problematiek op dit ogenblik goed geregeld is.

Ten slotte maakt de verzoekende partij niet duidelijk waarop zij precies doelt waar zij stelt dat uit de afwezigheid van andere attesten zomaar wordt afgeleid dat er zich in het land van herkomst geen problemen zouden voordoen. Op de motivering met betrekking tot het Russische attest gaat zij niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat de gemachtigde steeds bijkomende informatie kon vragen, maar dat hij liever de aanvraag ging afwijzen dan hem ten gronde te behandelen, wijst de Raad erop dat deze ongestaafde bewering geen steun vindt in het administratief dossier. Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat het aan de verzoekende partij is om in het kader van haar aanvraag alle nuttige elementen voor te leggen om te onderbouwen dat sprake is van buitengewone omstandigheden. Het is niet aan de gemachtigde om bijkomende informatie op te vragen, wanneer de verzoekende partij heeft nagelaten een volledige aanvraag in te dienen. Bovendien maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk welke bijkomende informatie zij dan wel had willen en kunnen voorleggen, zodat hoe dan ook niet duidelijk is welk belang zij heeft bij dit onderdeel van haar betoog.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar haar argumentatie dat zij thans gevaarlijk en zwaar zwartwerk moet verrichten teneinde de kosten van haar medische behandeling te betalen, stelt de Raad vast dat zulke argumentatie niet blijkt uit haar aanvraag of de aanvulling erop. In de aanvulling van 6 november 2018 stelt de verzoekende partij in tegendeel dat zij gelukkig een tussenkomst vanwege het OCMW Staden bekam in de dringende medische hulp, maar dat haar bedoeling is om in de toekomst zelf voor haar inkomsten te kunnen instaan en zelf te kunnen werken om haar medicatie te kunnen betalen. Dit onderdeel van het betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering met betrekking tot de door haar ingeroepen medische problematiek onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of zou ingaan tegen de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

In een volgend onderdeel van haar betoog stelt de verzoekende partij dat haar aanvraag wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden, waarna zij opnieuw verwijst naar haar langdurig verblijf in België. Zij stelt dat de afwijzing van haar verzoek niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, waarna zij verwijst naar hetgeen zij hoger heeft gesteld. Het volstaat voor de Raad dan ook om eveneens te verwijzen naar zijn hoger gemaakte vaststellingen.

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat, voor zover er twijfel zou bestaan hebben over de ernst van de medische problematiek, naast het langdurig verblijf in België en de komst naar België als minderjarige, zij thans bijkomende stukken voorlegt die het een en ander aantonen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift inderdaad een aantal stukken voegt. Het betreft drie medische attesten, een opgesteld door dr. M. P. op 3 mei 2019 en twee opgesteld door dr. A. D. op 3 en 20 mei 2019. Daarnaast worden nog vier "*bijkomende steunverklaringen*" voorgelegd: een verklaring van 30 april 2019 van M. B., een niet-gedateerde verklaring van S. B., een verklaring van 8 mei 2019 van G. H. en een verklaring van 8 mei 2019 van M. D. Ten slotte legt de verzoekende partij nog een werkaanbieding van 19 mei 2019 voor. De Raad stelt vast dat al deze stukken, op het ongedateerde stuk na, dateren van na de eerste bestreden beslissing van 12 april 2019 en aldus niet konden voorliggen ten tijde van het nemen van deze beslissing. Ook blijkt uit het administratief dossier niet dat het ongedateerde stuk reeds voorlag voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de gemachtigde niet verwijten niet te hebben gemotiveerd omtrent stukken die niet waren voorgelegd. De Raad als annulatierechter heeft dan weer niet de bevoegdheid om over deze nieuwe stukken te oordelen in de plaats van de gemachtigde. Hij kan immers slechts een wettigheidstoetsing van de eerste bestreden beslissing doorvoeren.

Verder stelt de verzoekende partij dat het duidelijk is dat de gemachtigde met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die door haar zijn ingediend geworden. Ook hier moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een ongestaafde bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Bovendien wijst de Raad erop dat slechts de beslissing naar aanleiding van de thans relevante aanvraag van 19 maart 2018 aan de orde is, en andere, in het verleden genomen beslissingen, hoe dan ook niet aan de orde zijn.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat er geen enkel beletsel bestaat om een aanvraag op grond van het voormelde artikel 9bis in te dienen en zich hierbij te beroepen op door de gemachtigde of de Raad te beoordelen buitengewone omstandigheden. De Raad wijst erop dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden tot de exclusieve bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde behoort en benadrukt nogmaals dat de Raad hierover slechts een wettigheidstoetsing kan uitoefenen. Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet belet is geworden haar aanvraag in te dienen en dat deze ook beoordeeld is geweest. De aanvraag is verder niet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, *a priori* als zijnde onontvankelijk afgewezen, op basis van een standaardargumentatie dat er geen buitengewone omstandigheid aan de orde zou zijn. De verzoekende partij voert hierbij aan dat ook naar de specifieke elementen in het dossier moet worden gekeken, zo onder meer de vasthouding van de aanvrager, en dat dit in de eerste bestreden beslissing niet is gebeurd. De verzoekende partij maakt echter niet duidelijk waarop zij doelt met haar verwijzing naar "*de vasthouding van de aanvrager*", zodat dit onderdeel van haar betoog feitelijke grondslag mist. Ook zet zij niet uiteen naar welke andere specifieke elementen in het dossier niet zou zijn gekeken.

Vervolgens herhaalt de verzoekende partij dat op basis van "*deze motieven*" moet worden aangenomen dat haar verzoek wel degelijk in België kon worden ingediend, waarbij zij zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij hiermee te kennen geeft het niet eens te zijn met de beoordeling door de gemachtigde. Dit volstaat echter niet om te besluiten dat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorligt. Met haar kritiek geeft de verzoekende partij ook blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek, maar zulk onderzoek behoort niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Waar de verzoekende partij stelt dat de aanvraag ten onrechte niet behandeld is geworden, wijst de Raad erop dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag wel degelijk behandeld is, maar dat de gemachtigde op basis van deze behandeling heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de door haar aangehaalde sterke sociale binding met België en verregaande integratie, langdurig verblijf en lopende medische behandelingen en begeleidingen nooit afdoende werden beantwoord en dat ermee geen rekening is gehouden. Zij stelt dat de argumentatie manifest in strijd is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waar deze in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. Volgens de verzoekende partij is de motivering van de gemachtigde op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, en is sprake van een verkeerde, afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid, die in gene mate afdoende wordt verantwoord en waarbij geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen. Zij stelt dat in het verleden werd aangenomen dat er in het geval van een verblijfsduur van tien jaar met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerkstelling en dus eigen onderhoud, of nog een lopende medische behandeling, of nog een komst naar België als minderjarige met navolgende goede integratie, sprake was van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kon worden ingediend. Verder verwijst de verzoekende partij nog naar “de Regularisatiewet” en “de regularisatieronde eind 2009” en besluit zij dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom haar zaak thans anders moet worden beoordeeld dan deze van vele andere personen die tevens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden in België kon worden ingediend.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar medische behandeling en begeleidingen, volstaat het voor de Raad te verwijzen naar zijn hoger gemaakte vaststellingen in dit verband.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar haar sterke sociale binding met België en verregaande integratie, en haar langdurig verblijf, stelt de Raad vast dat de gemachtigde in meerdere onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing op deze elementen is ingegaan. Zo motiveert de gemachtigde omtrent de twee asielprocedures die de verzoekende partij doorlopen heeft, haar illegaal verblijf en het gegeven dat een zekere behandelingsperiode voor de asielprocedures geen *ipso facto* recht op verblijf geeft. Ook gaat de gemachtigde uitgebreid in op het door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 van het EVRM dat zij hier in België heeft opgebouwd. Ten slotte motiveert de gemachtigde dat hij de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaarden, omdat deze naar zijn oordeel tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Hij verwijst hierbij nog naar rechtspraak van de Raad van State.

De verzoekende partij gaat op de twee eerstgenoemde onderdelen van de motivering op geen enkele manier concreet in, zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. Met betrekking tot de laatstgenoemde motivering geeft zij opnieuw slechts aan dat zij het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, maar hiermee toont zij niet aan dat de motivering op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig zou zijn.

Met betrekking tot de voorgehouden verkeerde, afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid, wijst de Raad erop dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ nergens in de (vreemdelingen)wet omschreven wordt. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de ook door de verzoekende partij aangehaalde discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen, zeer ruim is. De bestreden beslissing is precies gestoeld op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en de eerste bestreden beslissing bevat wel degelijk een motivering in dit verband.

Dat deze discretionaire bevoegdheid in het verleden op bepaalde momenten een specifiekere invulling heeft gekregen, maakt niet dat de gemachtigde in het kader van de thans bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband verwijst naar “*de Regularisatiewet*”, wijst de Raad er vooreerst op dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent deze wet van 22 december 2019, en daarbij uitdrukkelijk heeft aangegeven dat deze een enige en unieke operatie was en de in deze wet vermelde criteria niet van toepassing zijn op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat uit artikel 4 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (BS 10 januari 2000) inderdaad blijkt dat deze slechts van toepassing is op aanvragen die op grond van de betrokken wet werden ingediend “*binnen een termijn van drie weken te rekenen van de inwerkingtreding van deze wet*”. Op grond van artikel 17 van de voormelde wet trad deze op 10 januari 2000 in werking. De aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing, is niet alleen gestoeld op artikel 9bis van de vreemdelingenwet (en dus niet op de betrokken wet), maar werd ook pas ingediend op 19 maart 2018. Het blijkt dan ook dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat de criteria van “*de Regularisatiewet*” niet aan de orde zijn en dat de verzoekende partij niet dienstig naar deze criteria kan verwijzen. In de mate dat de verzoekende partij zelf erkent dat deze wet niet meer afdwingbaar is, maar wel als duidelijke aanduiding kan worden beschouwd van wat al dan niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, benadrukt de Raad nogmaals de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde in dit verband. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom de gemachtigde zou moeten rekening houden met niet-afdwingbare “*duidelijke aanduidingen*” die zouden moeten blijken uit een wet die in het geheel niet van toepassing is op de thans relevante aanvraag;

In de mate dat de verzoekende partij naar “*de regularisatieronde eind 2009*” verwijst, maakt zij vooreerst niet duidelijk waarop zij precies doelt. In de mate dat kan worden aangenomen dat zij doelt op de “*Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009*” (hierna: de instructie van 19 juli 2009), stelt de Raad vooreerst vast dat zij zich hierop in haar aanvraag van 19 maart 2018 niet heeft beroepen. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten om niet te hebben gemotiveerd omtrent deze instructie en de erin vervatte criteria. Vervolgens wijst de Raad erop dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, met name bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de voormelde discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de criteria van de betrokken instructie en de manier waarop de discretionaire bevoegdheid van de minister of staatssecretaris destijds werd ingevuld.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een gebrek aan motivering waarom haar zaak anders moet worden beoordeeld dan die van vele andere personen die tevens aan “*deze criteria*” voldeden en waarvan wel aanvaard werd dat hun aanvraag om deze reden in België kon worden ingediend, wijst de Raad nogmaals erop dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent “*de Regularisatiewet*”. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat zij niet kan begrijpen waarom de gemachtigde de criteria van de voormelde wet niet op haar heeft toegepast. Met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009, benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij zich hierop niet beroepen heeft, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. In de mate dat zij met haar betoog lijkt aan te voeren dat het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn, doordat haar zaak anders zou zijn behandeld dan die van vele andere personen, blijft zij vooreerst in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De verzoekende partij toont met haar ongestaafde verwijzing niet aan dat gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. Daarenboven kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Ten slotte verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). Het is, gelet op de voormelde rechtspraak van de Raad van State, hoe dan ook objectief en redelijk verantwoord dat de gemachtigde de criteria van de instructie niet meer toepast.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maken.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

4.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad erop dat een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar concrete beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert aan dat in vaste rechtspraak reeds werd geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, aan de sterke sociale bindingen die zij heeft met België. Zij stelt dat het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet aan alle

redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. Volgens de verzoekende partij zijn de redenen die werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt er zich een nieuwe beoordeling op in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Zij geeft aan dat het niet is omdat zij niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland en haar situatie in België niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen, en nog minder dat de gemachtigde, omdat hij haar asielaanvraag heeft verworpen, thans in het kader van de regularisatieprocedure geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

De Raad wijst in de eerste plaats erop dat het bekomen van een regularisatie thans niet aan de orde is in het kader van een beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is en niet de gemachtigde die de asielaanvraag heeft verworpen. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij wel degelijk elementen met betrekking tot de situatie in haar thuisland en de situatie in België heeft mogen invoeren en dat de gemachtigde hierop ook is ingegaan in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing. Nergens heeft de gemachtigde ook gesteld dat de afwijzing als asielzoeker en het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève zouden afdoen aan een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en aan de sterke sociale bindingen met België. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag. Met betrekking tot de situatie in het thuisland merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij de vaststellingen van de gemachtigde geenszins betwist dat zij geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat haar leven in gevaar is en dat zij niet verplicht wordt om terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië, omdat de Belgische ambassade zich niet in de Noordelijke Kaukasus, maar in Moskou bevindt. Met betrekking tot de situatie in België wijst de Raad op hetgeen hij in dit verband in het kader van het eerste middel heeft vastgesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen bijna 10 jaar met medegaande sterke integratie als buiten- gewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer die worden aangevuld met een medische situatie die het zeer moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:
- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen bijna 10 jaar*

- de verzoeker is totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- hij spreekt de Nederlandse taal sedert jaren en heeft een bewijs van mogelijke tewerkstelling na het bekomen van verblijfsdocumenten.

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezins- leden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat verder ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker door het jarenlang verblijf in België ook geen de minste band nog heeft met het land van herkomst.

De argumentatie van DVZ alle bewijzen inzake jarenlang verblijf en integratie zomaar niet in overweging worden genomen, is geenszins afdoende in die zin dat verzoeker wel degelijk Nederlands spreekt en goed geïntegreerd is en onmiddellijk kan werken en dus ook een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische samenleving.”

4.3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede middel heeft vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar de duur van het verblijf, haar integratie en haar medische situatie, verwijst de Raad naar zijn vaststellingen hieromtrent in het kader van het eerste middel.

In de mate dat de verzoekende partij zonder meer artikel 3 van het EVRM citeert, wijst de Raad erop dat zij niet duidelijk maakt op welke manier dit relevant is. Bovendien heeft de verzoekende partij zich in haar aanvraag hoe dan ook niet op het voormelde artikel 3 beroepen.

Vervolgens herhaalt de verzoekende partij een aantal elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf naar voren heeft gebracht. De Raad wijst erop dat de gemachtigde op de verschillende elementen heeft geantwoord en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat deze motivering niet zou volstaan. In de mate dat de verzoekende partij ook hier te kennen geeft het niet eens te zijn met de vaststellingen van de gemachtigde, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het eerste middel heeft uiteengezet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Tevens verwijst zij naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).”

4.4.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar vierde middel niet ingaat. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het vierde middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten, en van artikel 5 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheidsberoving, zet de verzoekende partij niet uiteen – en de Raad ziet niet in – op welke manier deze bepalingen relevant zouden zijn in het licht van de eerste bestreden beslissing, een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze mate mist het vierde middel dan ook juridische grondslag. In de mate dat de aangevoerde schending van het voormelde artikel 7 gericht zou zijn tegen de tweede bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier deze beslissing dit artikel zou hebben geschonden. In deze mate is het vierde middel, gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, dan ook niet ontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partij in haar uiteenzetting opnieuw verwijst naar mensenrechtenschendingen en elementen die kaderen in haar asielrelaas, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede middel heeft uiteengezet. Hij benadrukt hierbij nogmaals dat de gemachtigde wel degelijk op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband aangehaalde elementen is ingegaan. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de actuele situatie in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing slechts kon oordelen over elementen die door de verzoekende partij in haar aanvraag naar voren werden gebracht. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich in het kader van het thans voorliggend verzoekschrift tot loutere beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië.

In de mate dat het vierde middel moet worden begrepen als zijnde tevens gericht tegen de tweede bestreden beslissing – hetgeen alleszins niet duidelijk blijkt – wijst de Raad er nog op dat artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde, ondanks het feit dat de verzoekende partij zich niet uitdrukkelijk op het voormelde artikel 3 heeft beroepen, wel degelijk uitdrukkelijk is ingegaan op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen met betrekking tot de situatie in haar land van herkomst. Hij heeft daarbij aangegeven dat de verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen voorlegt en heeft ook benadrukt dat de Belgische ambassade zich in Moskou bevindt, en zij niet wordt verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld Tsjetsjenië. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen in het geheel niet. Vervolgens wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als de tweede bestreden beslissing en dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat de door de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 april 2019 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.5.1 In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.”

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is in Tsjetsjenië, waarbij personen die ook maar op enige wijze gelieerd worden aan de rebellen met harde hand worden onderdrukt of zelfs vermoord.

Door zijn jarenlange afwezigheid en zijn jeugdige leeftijd zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

4.5.2 In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie met betrekking tot de subsidiaire bescherming, laat zij na uiteen te zetten op welke manier deze rechtspraak relevant zou zijn in het licht van een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat het automatisch afleveren van een negatieve beslissing overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet een manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde de aanvraag van de verzoekende partij wel degelijk heeft onderzocht, en vervolgens heeft geoordeeld dat deze aanvraag onontvankelijk is. Van een automatische aflevering van een negatieve beslissing is aldus geen sprake. Uit de bespreking van de vorige middelen is bovendien reeds gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen zou hebben geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting opnieuw verwijst naar mensenrechtenschendingen en elementen die kaderen in haar asielrelaas, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede en het vierde middel heeft uiteengezet.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van deze artikelen aantoont.

Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.6 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE